

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον ἐν Ἀθήναις
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ὄρηκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ δαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τερτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραδέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μὲς μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλλει.

Τοῦ Ἰουλίου εἰκοσιμία,
κι' ἀπὸ γαλόνια ἐπιδημία.

Εἰκοσιέξη ἀριθμός.,
μέγας τῆς ζέστης ὁ θαθμός.,

Καὶ πάλι χύσις νέα
τῶν γαλονιῶν γενναία.

Πάλι γαλόνια ἀφθονα καὶ ἄστρα καὶ σπαλέταις,
πάλι πέντ' ἔξη στρατηγούς καὶ ἓνα δυὸ στρατάρχας,
ταρατατὰ ἀρχίσανε καὶ πάλιν ἡ τρουμπέταις,
γιὰτὶ περνοῦν δυὸ τάγματα ἀπὸ συνταγματάρχας.
Ταρατατὰμ πάρε καὶ σὺ κι' ἐγὼ κι' αὐτὸς γαλόνι,
καὶ ὁ προῦπολογισμὸς ταρατατὰμ φουσκώνει,

Κανεῖς σὲ τούτῃ τῇ φουρνιά ἀπ' ἔξω δὲν θὰ μείνῃ
καὶ ὅλοι θὰ ξημερωθοῦν μεγάλοι βαθμοφόροι,
κι' ὅταν πολὺ ὁ τράχηλος τοῦ Ἑλλήνος βαρύνῃ,
θὰ προσταθεοῦν ἐπικουροὶ ἀμέσως νέοι φόροι,
γιὰ νὰ φωνάζῃ ὁ Ρωμηὸς σηκώνοντας τὸ χέρι
τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει».

Μὰ σὺ θεὸ σὰς πέστε μου, γενναῖοι γαλονάδες,
γιὰτὶ καὶ πάλι τῶν βαθμῶν αὐτῇ ἡ νέα χύσις;
μήπως ἐχθροὺς ὅτ' ἀσύννορα ἐσφάξατε χιλιάδες;
μήπως κατεσυντρίψατε τῶν δούλων τὰς ἀλύσσεις;
Μήπως ἐλευθερώσατε τὰ Γιάννινα, τὴν Κρήτη;
τοῦλάχιστον ἐπιάσατε κανένα λωποδύτη;

Καὶ σεῖς, ἄνδρες, στρατηγοί, μὲ τὰ δόλοχρυσά σας,
ποῦ εἶναι αἱ στρατηγικαὶ σκηναὶ σας δὲν μοῦ λέτε;
ποῖά εἶναι τὰ πολεμικὰ ὡς γόρρα σχέδιά σας;
ποῖά εἶναι τὰ βιβλία σας κι' αἱ ἄλλαι σας μελέται;
Σὲ ποῖα ἐθριαμδεύσατε μικρὴ ἀψιμαχία;
ἐκάματε τοῦλάχιστον καμμιά μονομαχία;

Ἄ! τί ντροπὴ τόσα πλατεῖα δόλοχρυσά γαλόνια,
τόσοι σταυροὶ ποῦ κρέμονται εἰς τ' ἀνδρικά σας στήθεια,
νὰ μὴ θυμίζουν μιὰ φορά τὰ περασμένα χρόνια,
καὶ νὰ μὴ κρύβουν μιὰ πληγὴ, μὰ τῆς φωτιᾶς ἀλήθεια.
Τόσα σπαθιά νὰ τρίζουμε ὅσῃν κάθε μιὰ πλατεῖα,
τόσ' ἄλογα νὰ βγάζουμε ἀφροὺς ὅσῃν ἱππασία!

Τί κρίμα ὅτ' οὐ καθεὶνα σας γαλόνι οἱ διαβάται
νὰ μὴ κυττάζουν οὔτε μιὰ πολέμου ἱστορία,
καὶ τὰστρα ποῦ σὺν κόκκινον γιὰκὰ χρυσοκοντάτε
νὰ ἴναι ἄστρα ψεύτικα καὶ δίχως σημασία.
Νὰ στρέψουμε τὰ μάτια μας σὺν οὐρανὸ καὶ πάλι,
νὰ δοῦμε τὰστρα π' ἀφῆσαν μιὰ ἐποχὴ μεγάλη.

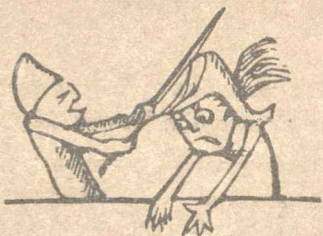
Μὰ τί καιροὶ ποῦ πέρασαν, τί δοξασμένα νειάτα!
τότε δὲν ἦταν εὐκόλο βαθμούς κανεῖς νὰ πάρῃ,
καὶ τὰ χρυσὰ ποῦ ὀτόλιζαν τοῦ κλέφτη τὴν φλοκάτα
μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τᾶπερνέ τὸ κάθε παλληκάρι.
Τώρα χωρὶς εἰς τὸ στρατὸ μιὰ μέρα κἀν νὰ μείνω,
θαρρῶ κι' ἐγὼ πῶς στρατηγὸς σιγὰ σιγὰ θὰ γίνω.

Ἄλλ' ὅμως, καθὼς βλέπετε, πολὺ ψηλὰ τὸ πῆρα,
ἐνῷ ἐγὼ ἐσκόπευα μονάχα νὰ γελάσω...
ἓνα ποτήρι τὸ λοιπὸν γεμίζω ἀπὸ μπόρα,
καὶ ὅσῃν ὕγειά σας, κύριοι σπαθᾶτοι, θὰ τ' ἀδειάζω.
Εὐχομαι νὰ φορέσετε καὶ στρατηγῶν ἄστρας,
καὶ νὰ περάσῃ ὅλους μας ἐν στόματι μαχαίρας.

Τηλεγραφήματα καινούρια
που έρχονται με τόση φούρια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αθήμερον.—Χολέρα προοδεύει,
και χάριν της υγείας της παντού περιοδεύει.
ΤΟΥΛΩΝ.—Κανείς δεν έμεινε για να τηλεγραφήσει,
ακόμη κι' ο τηλεγράφος δεν ξέρω αν θα ζήσει.
ΕΚ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ.—Έφθασαν εδώ οι βασιλείς σας
και λένε ότι ήθελαν να έμειναν μαζί σας
επιθυμούν να μάθουνε σ'τους φόρους πως τα πάτε,
και θέλουν να τους γράψετε πως διάβολο περνάτε.
ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Πάγια πολλά και δάνεια και ράντα,
και σίδηρος, και μέταλλα, συνάλλαγμα τριάντα.
ΑΓΤΟΘΙ.—Δόρδοι και Βουλή δεν θέν' αλλάζουνε χαδὰ
καινούρια συνδιασκέψης...

Τò πρακτορείον του ΧΑΒΑ

Φασουλής και Περικλέτος
ο καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Πού ήσουν, βρε Φασουλή;
Φ.—Κάτω 'στο Φαληρέα.
Π.—Και μοναχός σου ήσουν ή ειχες και παρέα;
Φ.—Ήμουν εγώ, ο Καλλιγας, ο Παρασκευαΐδης
ο Κοσσονάκος, ο Τσιγγρός, ο Μίχος, ο Ροΐδης...
Π.—Και δεν μου λές, βρε Φασουλή, το Φάληρο σ' έρρει;
Φ.—'Ακοις εκεί! παντού δουνά και θάλασσα 'στη μέση,
δροσιά, άέρας, κύματα και γυναικεία μπάνια,
ξενοδοχεία, θέατρα, ένα σωρό φουστάνια,
και θεατρίναις σπάνιαις, μοναδικά κορμιά,
όπου καμπόσοι τζέντλεμαν της τρώνε με τὰ μάτια
και με κοιλιά περίδρομο, και Γάλλοι και Γαλλίδες...
Π.—Μά δεν μου λές, βρε Φασουλή, αυτή την Ρέν την είδες;
Φ.—Μωρέ και θέλει ρώτημα; και σουναι ένας τάκος,
όπου μαζί της τάχασε κι' αυτός ο Κοσσονάκος.
Π.—'Ε! και ποιοι άλλοι ήτανε 'στο Φαληρέα κάτω;
Φ.—'Αλήθεια ελθισμόνησα... δολάκλιο φουστό
από καινούργιους λοχαγούς, από χρυσά γαλόνια,
από σπαθιά, από φτερά, σειρήνια και κορδόνια...
Π.—Μά τί; μην άριθάρησε κανέναν νέος στόλος;
Φ.—Καλά σου τάλεγα εγώ πως είσαι ντιπ χαχόλος.
Μωρέ τί στόλο τσαμπουνάς; δεν ζής 'στην κοινωνία;
εδώ γαλόνια 'γέμισαν όλα τα καφενεία,
κι' ούτε σκαμνι να 'ξαπλωθής κανένα δεν υπάρχει,
χωρίς να έχης δίπλα σου κι' ένα συνταγματάρχη.
Θυμάσαι που σου έλεγα εκείνα τα τσιμπούσια
που έγιναν 'στης Τράχωνες κι' εκείνα τα τσιμπούσια
πως κάπου θα ξεπάσουνε;... ε! δες τα λοιπόν τώρα...
καινούρια μās επλάκωσε από γαλόνια μπόρα.
Και μēs 'στης τόσαις μας χαράς ξέρεις την πιο μεγάλη;
στρατάρχη έσκαρώσανε καινούριο και τον 'Ράλλη.

Π.—Ποιόν 'Ράλλη λές; τον δουλευτή ή τον γιατρό;
Φ.—Νά! χαχα...
αυτοί οι δύο 'Ράλληδες εδρίσκονται μονάχα;
Θυμάσαι εις το Φάληρο πέσου το καλοκαίρι,
που σύσσωμο κατέβηκε των 'Αθηνών τ' ασκέρι
να 'δῃ που παρατρέχανε τάλογα του Μπουντούρη;
Π.—'Ε;
Φ.—Δεν θυμάσαι 'στο σωρό και έναν σάν καμπούρι
που έδινε προστάγματα κι' έμοίραζε βραδεία,
και τούλεγε «Mon colonel» ή κάθε μία κυρία;
Π.—'Α! τώρα τον θυμήθηκα αυτόν τον γεροντάκο,
όπου γυρνά μ' εν' άλογο και πίνει και ταμπάκο.
Μά 'γώ όρκίζομαι σ' αυτή την άτιμη πατρίδα,
ότι ποτέ μου με σπαθί 'στο δρόμο δεν τον είδα.
Φ.—'Ε! τώρα τέτοια πράγματα μετράς με τον διαόλη;
θα 'δῃς μια μέρα στρατηγό και τον Μητροπολίτη.
Π.—'Αλήθεια πές μου, Φασουλή, κάτω 'στο Φαληρέα
τίποτε δεν άκούεται και για τον βασιλέα;
Φ.—Κάτι, θαρρώ, άκούεται, μα 'μένα δεν με νοιάζει,
εγώ πηγαίνω κάποτε να κάνω 'λίγο χάζι,
κι' όσο γι' αυτά ο κύριος Πρωθυπουργός μαθαίνει...
Π.—'Αλήθεια μούπανε κι' αυτός πως συγχοκατεβαίνει,
και μάλιστα 'στο θέατρο πολύ πως φιγουράρει
και με τον Κεχαγιά μαζί περνά για παλληκάρι.
Φ.—Και τί; για γέρο τον περνάς που είναι κοτσονάκος,
και από νειάτα και ζωή και δύναμη γεμάτος,
όπου ποτέ πονόλαιμο δεν είχε ούτε βήχα,
κι' άπάνω 'στο κεφάλι του δεν 'δρίσκεις άσπρη τρίχη;
Π.—Νάτα μας πάλι... μωρ' αυτός, θεόκουτε, τὰ βάφει.
αυτός εις την καραμπογιά δεν κάνει πιλά νισάρι.
Φ.—Μά τί θαρρείς πως είν' αυτός; Ψιακής ή Λεονάρδος;
τώρα θα πῇς πως βάφεται ακόμη κι' ο Λομβάρδος.
Π.—Μωρέ τὰ βάφει, Φασουλή...
Φ.—Σου λέω δεν τὰ βάφει.
Π.—Και πάλι ξυλοφόρτωμα ή μοιρά σου σου γράφει.
Φ.—'Εγώ σου λέω πως αυτός ποτέ μπογιά δεν βάζει.
Π.—Κι' εγώ σου λέω πως σβερκιάς θα σου θουον σάν χαλί.
Φ.—Βρε δεν τὰ βάφει, Περικλή... το λένε από 'ζήλεια.
Π.—Σάν δεν τὰ βάφη το λοιπόν έρσε όπτιω σκαμπύλια.

Και κατι τι νεώτερον,
και κάπως σπουδαιότερον.

Την περασμένη Κυριακή διαβάστηκε και πάλι
εις όλαις μας της εκκλησιαίς μια προσαγή μεγάλη
και αυστηρώς επρόσταζε άπάνω κάτω τοῦτα:
«Κανείς δημότης 'Αθηνών να μην εγγίξη φρούτα
και της καθαριότητος να μάθη τους κανόνες,
γιατι χολέρα έρχεται και φθάνει κι' ο χειμώνας».
Κι' οι κάτοικοι σάν άκουσαν αυτά περι χολέρας,
εγύρισαν 'στα σπήτια των με σκέψεις όρθότερας,
και για να δείξουν σεβασμόν 'στην προσαγήν και τρώμε
άμέσως άραδειάσανε καταμεσής των δρόμων
όσαις όκαδες σκουπιδιών εδρῆκαν 'στην αλλη των,
την κάθε πατσαβουρά των, το ψόφιο το σκυλι των,
παληγοκοφφίνια, κόκκαλα κι' άπάτωτα παπούτσια,
κι' έφαγαν και κορόμηλα μαζί με τα κουκούτσια.

Ο Τρικούτης καββαλάρης,
κι' απ' εμπρός και πίσω 'Αρης.

Εμπρός με τροχάδην, κτυπάτε τρουμπέταις,
εμπρός ταγματάρχη que σεΐς στρατηγού,
εμπρός πυροβόλα, εμπρός μπαγιονέταις,
εμπρός εις τας τάξεις que σεΐς κυνηγού.
Qu' εγώ καββαλάρης άέρα κτυπώ!
εμπρός τα ταμπούρα... ω! πώπω, πωπώ!

Νά! πάρτε σπαλέταις, νά! πάρτε γαλόνια
για όσα έρρίξατ' ως τώρα πυρά...
'Ο! θέλω σε τοῦτα της δόξης τα χρόνια
'στα κούτελα όλων να βλέπω φτερά.
Qu' εγώ καββαλάρης άέρα κτυπώ!
εμπρός ή τρουμπέταις... ω! πώπω, πωπώ!

Que τ' είναι ο κόσμος για 'μας τα λειοντάρια;
μια δόξα μονάχα, σπαλέταις όλίγαις,
πυρά των Τραχώνων, φαγι στα χορτάρια,
καφές Γιαννοπούλου que μάχη με μυίγαις.
Qu' εγώ καββαλάρης άέρα κτυπώ!
εμπρός τα κανόνια... ω! πώπω, πωπώ!

'Αβάντι, αβάντι, χρυσοί Κολονέλοι,
όρματε γενναίως επάνω 'στους μύλους,
καινούρια χρυσάφια ή δόξα σας στέλλει,
σας δέλεπει το έθνος ωςμόνους του στυλάου.
Qu' εγώ καββαλάρης άέρα κτυπώ!
εμπρός τα μούλάρια... ω! πώπω, πωπώ!

'Αβάντι, αβάντι... ω! τρόπαια θέλω
qu' άγρίους πολέμους εντός των συνόρων,
γι' αυτό μπαγιονέταις παντού παραγγέλλω,
que φόρους στιβάζω βαρείς επί φόρων.
Qu' εγώ καββαλάρης άέρα κτυπώ!
εμπρός que ή τρουμπέταις... ω! πώπω, πωπώ!

Μπουμ Μπουμ στρατηλάτης αυτού του αιώνος
μοι κρίζω σάν ταύρος γεμάτος θυμό,
τσανίζω τραπέζια, καρέκλαις, queμόνος
μ' αυτό μου τον έσχο συχνά πολεμώ.
Μπουμ Μπουμ στρατηλάτης άέρα κτυπώ!
Μάρς όλοι μαζί μου... ω! πώπω, πωπώ!

Διάφορα κοινωνικά,
παραπολύ σημαντικά.

- Στὴν Ὁδησσὸ ἐκλέψανε μιὰ τράπεζα μεγάλη.
- Ὁ κύριος Γαρουφαλῖς ὑπασιπστής ἐστάλη.
- Εἰς τὴν Βιέννην πέθαναν τέσσαρες ἐκ τῆς ζέστης.
- Ἐτέθη πιά εἰς κάθαρσιν καὶ πᾶν τὸ ἐκ Τεργέστης.
- Καὶ τρεῖς ἄλλα κρούσματα ἐν Ρίο Ματζιόρε.
- Μεγάλην ἀναστάτῳσιν ἔχουν αἱ Κάτω Χῶραι.

- Τὰς ἐργασίας ἤρχισαν καὶ αἱ Λοκομοτιβαί.
- Ἀκρὰν ὑγείαν ἔχουνε ἡ Ἀττικὴ καὶ αἱ Θῆβαι.
- Δάσκαλος ἠυτοκτόνησε ἐρίσας πρὸς δασκάλους.
- Εὐρέθη νέον φάρμακον καλὸν διὰ τοὺς κάλους.
- Ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν καὶ ἄνευ δυσκολίας
- ὁ νέος διοργανισμὸς καὶ τῆς Ἀστυνομίας.

- Ἐκ τῆς Κραναιας βουλευτὴς Μουσούρης ἐξελέγη.
- Περὶ Βουλγάρων πάμπολλα καὶ ἡ Μαρίτσα λέγει.
- Τὸν κύριον Κοντόσταυλον εὐχαριστοῦμεν ὅλοι,
- ποὺ διώρισε τὸν φίλον μας τὸν Κόκκον εἰς τὴν Πόλιν.
- Τῆς Σίφνου ὁ ἡγούμενος ὡς κλέπτης συνελήφθη.
- Καὶ πάλιν νέος πόλεμος σ' ἓνα χωρὶς συνήφθη.

- Σηλυβριώτης ἔδγαλε Δημαρχικὸ φερμάνι,
- καὶ ὅποιος μιὰ φορὰ τὸ δῆλ' ἰσχυρὰ δὲν τὸν φθάνει.
- Τὸν Πύργον τὸν ἐπαύσανε ἀπὸ ὑπαστυνόμου.
- Δῶρον ἐστάλ' εἰς τὴν Βουλὴν ἐκ δεκαπέντε τόμων.
- Ὁ Πι Σαράνου, πληγωθεὶς εἰς τραγικὸν τι δράμα
- παιχθὲν εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἀπέθαν' ἐν τῷ ἄμα.

- Ὁ λόρδος Βιούτ ἀγάλματα πρὸς στολισμὸν μᾶς στέλλει,
- ἀλλ' ὅμως δὲν γνωρίζομεν ὁ δῆμος ἂν τὰ θέλῃ.
- Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καινούριας ἀνακρίσεις.
- Κι' ἐν Σύρῳ αἱ πυρκαϊαὶ καὶ αἱ πυρσοκροτήσεις.
- Τὸ λοιμοκαθαρτήριον ἀκόμη δὲν εὐρέθη;
- Εἰς λωποδύτης συλληφθεὶς ἐλεύθερος ἀφέθη.

- Εἰς Πειραιᾶ κατέπλευσε προχθὲς ἡ Μπουμπουλίνα.
- Ὁ τάδε ἀνεχώρησε καὶ ἀφίκετο ὁ δεινὰ.
- Πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν μετὰ μεγάλην πείραν.
- ἐξετασθέντες κατ' αὐτὰς τὴν ἄδειαν ἐπῆραν
- ὡς τώρα παρητήθησαν πέντ' ἔξ ὑπαστυνόμοι.
- Ἐν τέλει ἀδιάβατοι κατήντησαν οἱ δρόμοι.

- Ἀρχίνισ' ἡ ἐπέτειος πανήγυρις Χαλκίδος.
- Προδιδασμοὶ ἐγένηκαν πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος.
- Καινούρια ἀσφαῖρα πυρὰ ἀγγέλλονται καὶ πάλιν.
- Στὴν Πλάκα θὰ ἐγίνετο ἀπαγωγὴ μεγάλη,
- πλὴν εὐτυχῶς τὴν πρόλαβαν χωρὶς νὰ γίνῃ χεῖρον.
- Τί γίνεται ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ τῶν καλογήρων;

Ἀνάλυσις μιᾶς παντομίας,
κατάλυσις φωνῆς καὶ λίμας.

Πολὺ καλὰ ἐπαίξανε προχθὲς τὴν παντομίμα
κι' ἐπέτυχε ἀμίμητα ὁ μῖμος καὶ ἡ μίμα.
Ἀλλὰ ὡς ὑπεσχέθηκα καὶ γὰρ νὰ τοὺς συνδράμω,
σύνομιον ἀπεφάσισα ἀνάλυσιν νὰ κάμω.

Ἐν πρώτοις ἡ ἐμφάνισις μιᾶς λιγνῆς κυρίας
γίνεται μετ' ἀληθινῆς τῆς τέχνης ἐμπειρίας,
κι' ἐνῷ ἐκείνη ἀπορεῖ καὶ ταιμουδιὰ δὲν βγάζει,
τρελλὸ τ' ἀκροατήριον σφυρίζει καὶ φωνάζει.
Μὰ εἰς τὸ πρῶτό της βουδὸ ὅπου θὰ κάμῃ σχῆμα,
εὐθὺς σωμαίνει τὸ κοινὸν καὶ ἀρχίζει ἡ παντομίμα.

Πολὺ καλὰ ἐπέτυχε ὁπότεν καταφέρῃ
μία σδερχιὰ στὸν ἐραστὴ μὲ τὸ δεξιὸν τῆς χερί,
καὶ ἔταν δείχνῃ ἄγρια τὸ ἓνα τῆς τὸ δόντι,
βλέπεις ὅτι τὰ χάλασε μὲ τὸν Βελλερεφόντη.
Ἀλλ' ἔταν μὲ χαμόγελο τραδάῃ τὰ μαλλιά της,
νοιώθεις πῶς παίζει ταμπουρά σπουδαῖο ἢ κοιλιά της,
κι' ἔταν πιστὸς ὁ ἐραστὴς τῆς λέγῃ πῶς θὰ μείνῃ,
πολὺ τὴν ἐξετίμησα τὴν ὥρα ποὺ τὸν φτύνει,
κι' ἐκεῖνος μὲ ἀπελπισιὰ μὰ καὶ μὲ φόβον τότε
τὰ δυὸ ἀνοίγει χεῖρια τοῦ σὺν νὰ τῆς λέγῃ—ὡς τότε.

Πολὺ καλὰ ἐπέτυχε καὶ ὁ προσφιλεῖς Παληάτσος,
τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ἔρχεται ἑστὰ μοῦτρα ἓνας μπάτσος.
Ἐπίσης ἔταν ἑπαίξε μὲ τὸν Λοχία πρέφα
καὶ σ' ἓνα τραπουλόχαρτο δείχνῃ τὴν Γενοδέφα.

Ἐξαίρετα ἐπέτυχε καὶ ἡ ψυχρολουσία,
κι' εἰς τοῦτο συνετέλεσε θαρρῶ καὶ ἡ ὑγρασία.
Πολὺ καλὸν τ' ἀλεύρωμα καὶ ἡ μακαρανόδα,
καὶ τέλος ὑπερήρεσε ἡ ξυλοπατινάδα.

Δημόσια θεάματα,
καὶ πράγματα καὶ θάμματα.

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ. — Δώδεκα φοφύμια στὴν ἀράδα,
οὐροδοχεῖα εὐσμο καὶ μία πατινάδα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ. — Κονιορτός, ποὺ ὠφελεῖ στὰ μάτια
σπασμέναις στάμναις στὴ σείρᾳ καὶ πιάτα καὶ χανέται.

Πρὸς τοὺς γνωστοὺς Εἰσαγγελεῖς
μετὰ ταχύτητος πολλῆς

Ὁ εἰσπότης Εἰσαγγελεὺς στὸ Φαληρέα κάτω
τὸ Σωματεῖον πρόσκαλεῖ εἰς γέφυρα τὸ Σαββάτο.
Ὅθεν ὅς σπεύσουν πάραυτα τὰ τοῦ Συλλόγου μέλη,
ὁ Διμενάρχης, ὁ παππᾶς καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τέλει
κι' ἐνῷ καθὲν ἐκ τῶν μελῶν μετ' ἀνέσιν θὰ τρώγῃ,
θὰ ἐκφωνοῦνται τὰ γνωστὰ ποιήματα καὶ οἱ λόγοι.
Ἐκ τῆς Εἰσαγγελίας
μετὰ μεγάλης βίας.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνοῦσει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων — μ' ἓνα κάποις Φαρμακεῖον

Κατὰ τὴν τῶν Εὐφροσύνητων — νύκτα μετὰ συζητούντων,
μὲ μπαζαλῆδες χαμπόσους, — παρὰ τὴν ἀδελφὸν τοσούτους,
μὲ οὐρητήρια, σάντουρια, — καὶ μὲ μὲνάνδρα μὴ γὰρ δούρα